ANTON PANN

COTOIUL ȘI CAȘUL

EDITURA TINERETULUI

ANTON PANN

COTOIUL
și
CAȘUL

ilustrații de
IRÈNE RÎȘLEACOV

1959

COTOIUL ȘI CAȘUL

Două pisici într-o casă, surori, fraţi, cum vrei să zici
În cămară, după masă, intrînd ca niște pisici,
Mirosiră, cotiliră din taler în tăleraș
Și-ntre altele găsiră și o felie de caș.
Șar amîndouă d-odată, asupra-i se grămădesc,
Pentru el vor să se bată, fac gură, se gîlcevesc,
Și una și alta rele, mîrîia și miuia,

Să-l împartă între ele nici de cum nu se-nvoia,
Si ca să nu se mai certe, merg la cotoi, cer la el
Ca, prin dreaptă judecată, să le-mpace la un fel.
Cotoiul, ca un cuminte, le-a zis: — Nu vă mai certaţi,
Ce folos mii de cuvinte? Eu ştiu cum vă împăcaţi.
Care le împacă toate e cumpăna pe pământ
Şi împotrivă-i nu poate nimeni să zică cuvînt.

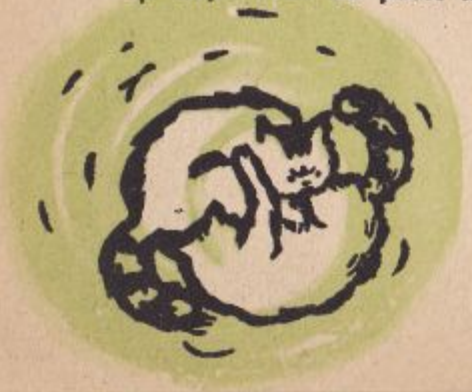

Zicînd aceste, apucă şi cumpenele pe loc,
Ceru caşul să-i aducă, îl rupe drept în mijloc,
Pune într-o parte şi-alta, caşul cel în două frînt,
Înalţă, cu mînă-ndată, cumpăna de la pământ.
Dacă vede că-ntr-o parte atîrnă mai greu niţel,
la din ceilaltă parte şi muşcă ceva din el.
Îl pune iar, iar ridică, acum dincoaci greu văzînd,

Mușcă și d-aci nițică, ca să potrivească vrînd.
Apoi iar și iar și iară, cînd aci cînd colea greu,
Vrînd lor rău să nu le pară, el a mușcat tot mereu,
Pîn-se sătură pe sine și lăsă părțile mici,
Atunci se potrivi bine și le dete la pisici.
Ele, dar, silite fură astfel a se mulțumi,
Dacă minte nu avură singure a-l împărți.

LUPUL POCĂIT

(Lupul părul își leapădă, dar năravul nu-și lasă)

Un lup dac-a-mbătrînit
Într-o zi ce i-a venit?
A vrut a se pocăi
Și faptele a-și căi.

Deci cu acest al său gînd
Numele-n cîine schimbînd
S-a smerit ca un bătrîn
Şi s-a băgat la stăpîn,
Să slujească într-un an
La oi, pe lîngă cioban.
Într-acest chip dar slujind
Şi oile-n cîmp păzind,
Într-o zi fiind lungit
O oaie l-a mirosit,
El îndată şi-a uitat
Că e în cîine schimbat
Şi-apucînd oaia de trup
O jertfi-n grab ca un lup.

Ciobanul peste el dînd
Ș-această faptă văzînd,
– Ce-ai făcut? l-a întrebat,
Ciine bătrîn și spurcat!
Iar el smerit se uita
Și-ntr-acest chip se-ndrepta:

– Eu, zise, fiind culcat
M-apucasem de visat,
Oaia cum păștea-mprejur,
Viind tocma ca un fur
Pe la spate mă mușca
Și coada îmi îmbuca.

Eu i-am zis odată: mir,
I-am zis şi-altădată: bir,
Dar ea tot mă supăra,
Şi nu se astîmpăra.
Atunci şi eu necăjit
Cum o trintii, a murit,
Şi de frică să n-o vezi
Şi să mă învinovăţezi,
Apucai de o mincai
Şi în burtă o băgai.
Dar ciobanul nu glumi,
Dîndu-i una, l-adormi.

URSUL ŞI CĂLĂTORII

Doi prieteni împreună pe un drum călătorind,
Un urs le ieşi-nainte, cu groază spre ei venind.

Unul dintr-înșii, de frică, văzînd ursul furios,
Se sui și se ascunse, sus într-un copac stufos;
Cellalt într-acest pericol singur dacă s-a văzut,
S-a-ntins la pămînt îndată și în mort s-a prefăcut.

Ursul dar, totdeodată asupra lui cum sosi,
Pe la nas, pe la ureche, se plecă a-l mirosi;
Iar el își ținu suflarea să nu simtă că e viu,
Că ursul mort nu mănîncă, după cum zic cei ce știu,
Și așa, de mort gîndindu-l, cum sta nesuflînd lungit,
Nicidecum neatingîndu-l, l-a lăsat și a fugit;

Iar prietenul său care sta în copacul stufos,
După ce se duse ursul, l-a întrebat, dîndu-se jos :
– Ia spune-mi, măi frăţioare, ursul ce lucru-ţi şopti
Cînd se puse la urechea-ţi ? (Şi-ncepu a hohoti).
– Mi-a poruncit, el răspunse, să ţiu minte să păzesc
Şi cu-un prieten ca tine să nu mai călătoresc.

Lei 0,75

Nr. 3443

Tehnoredactor : El. Ceaușu

Dat la cules 16.XII.1958. Bun de tipar 13.I.1959. Tiraj 40.160. Hîrtie semivelină de 100 grim². Coli de tipar 0,5. Coli de editură 0,5. Fl. 32/61×86. Com. editurii 3049. Edițiia II. A. 04073. Pentru bibliotecile mici indicele de clasificare 8(R).

Tiparul executat la Intreprinderea Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu nr. 23—25. București — R.P.R.